

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-10-3904 אדרי נ' חרובי

מספר בקשה: 2

לפני כבוד הרשמת בכירה ורדה שוורץ

המבקש: איתן חרובי

נגד

המשיבה: מורן אדרי

החלטה

1. המבקש עתר לסילוק התביעה על הסף ולחילופין להעברת הבקשה להכרעת בית המשפט העליון. בראשית נימוקיו טען ב"כ המבקש כי יש לסלק התביעה על הסף מחמת חוסר סמכות מקומית. דין עתירה זו להידחות על הסף נוכח הוראות תקנה 101(ב) לתקנות סד"א התשמ"ד-1984 לפיה לא ייעתר בית המשפט או הרשם לבקשת דחיה מחוסר סמכות, אם נראה לו שיש להעביר את העניין לבית משפט או לבית-דין מוסמך לפי סעיף 79 לחוק בתי המשפט. בהמשך ובאותה נשימה טען ב"כ המבקש כי יש להורות על העברת התיק לבית משפט השלום בחדרה או לבית המשפט המחוזי בחיפה.

בטענתו זו עירב ב"כ המבקש שתי טענות משפטיות שונות לחלוטין. טענת חוסר סמכות מקומית יש לטעון בהתייחס לערכאה בה הוגשה התביעה. טענה כי יש להעביר תיק לבית המשפט בערכאה אחרת אינה טענה של חוסר סמכות מקומית אלא טענה על חוסר סמכות עניינית.

ב"כ המבקש אינו טוען כי בית משפט השלום מחוסר סמכות עניינית לדון בתביעה, אלא נסמך על תקנה 7 לתקנות סד"א התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות") וכל זאת על מנת שהתביעות תידונה במאוחד כאמור בסיפא לאותה התקנה ולפיכך נאלץ לעתור למתן החלטה על ידי נשיא בית המשפט העליון המוסמך לדון בבקשה מסוג זה ומכאן העתירה החילופית.

2. דין העתירה החילופית להידחות על הסף בכל מקרה.

ראשית בקשה להעברת תביעה ממחוז אחד למשנהו בעילה לפי תקנה 7 לתקנות יש להגיש בבית המשפט העליון. אין הליך של העברת הבקשה שהוגשה בבית משפט השלום לבית המשפט העליון. שנית, ממילא מוגבל הסעד רק לתביעות המתבררות באותה ערכאה וכלשון התקנה: **"...בתי משפט אחדים בעלי אותן סמכויות..."**.

אינני נותנת דעתי על השאלה האם מדובר בנושא אחד אם לאו כאשר ממילא התנאי השני של היותן התביעות מתבררות בבתי משפט בעלי אותן הסמכויות - אינו מתקיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-10-3904 אדרי נ' חרובי

3. אשר לטענת העדר הסמכות המקומית:

התובעת הגישה תביעה כספית לפיצויים בעילת לשון הרע והגנת הפרטיות.

עילת התביעה הוגדרה באופן תמציתי בסעיף 1 בכתב התביעה כדלקמן:

"ענייננו במקרה פשוט וקל, בו בחר הנתבע לפרסם דברי בלע ביחס לתובעת, אל מול צד שלישי, מערכת התוכנית אורלי וגיא, באמצעות משלוח תכתובת באפליקציית המסרים ומיידים (WhatsApp) שכל כולה נועדה להכפיש, להשפיל ולבזות את התובעת, מה גם שכל הנטען בו – מעבר לכך שחוסה תחת הגנת הפרטיות, הרי שהוא שקרי ביסודו".

לטענת ב"כ המשיבה הסמכות המקומית מוקנית לבית משפט זה בהתאם להוראות תקנה 3(א)(5) ולחילופין, לפי הוראות תקנה 3(א) לתקנות סד"א התשמ"ד-1984.

מאחר והמעשה הוא פרסום באמצעות משלוח מסרון באפליקציית ווטצאפ, אשר את קיומו חב לרשת האינטרנט, ממילא חלות הוראות תקנה 3(א) לתקנות לפיהן ניתן להגיש התביעה בבית המשפט אשר במחוזו מצוי מקום מגוריו של התובע אשר בענייננו הוא בתל אביב.

יצוין עוד כי יש להחיל על העניין את ההלכה שנקבעה ברע"א 6920/94 לוי נ' פלג, פ"ד מט(2) 731 בדבר ארצנו הקטנטונת והחשיבות המופרזת המוענקת לשאלה היכן תתברר התביעה. אשר על כן הנני דוחה את הבקשה כולה.

המבקש ישלם למשיבה הוצאות הדיון בסך 1,500 ₪.

ניתנה היום, ז' כסלו תש"פ, 05 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

ורדה שוורץ, רשמת בכירה

